

LADIK KATALIN
Zen versek

Senkinek semmit

Önmagamnak sem.
A pad alatt széltestemet lapozom.
A testem adom, a hangom nem.
Hangom a sebben hordozom
önmagam megfékezésére,
ha így sikoltoznék: Ka! Ka!

A fényben marad, és onnan figyeli

Őt, ki olyan erőbe van burkolva,
amely nagyobb nála, és az árnyéka
mint a fényből támadt gondolat.

Nem létezhet fény nélküli test

Megmutatja széttárt ölű szobrait,
és azok rögtön megszólalnak:
– Kapcsold be világító vagináinkat!
Ő rácsatolja őket saját véráramkörére,
és a fényt okádó lények vajúdni kezdenek.
Ám sorsuk beteljesül: sosem szülhetnek
az örökös fájdalom földi angyalai.

Megvárta, hogy a tükör lemerüljön

Reggel kiemelte az éjszakából,
megdöntötte a tükröt,
hogy lecsurgassa róla a halált.

Mit csináltok, amikor kukacok vagytok?

Árasztjuk magunkból a sötétséget.

Nem tették be a fogát

Ezért kellett visszajönnie.
Ekkor megszólalt: – Ha. Csak éppen, ha.
Hangjától kitágultak a mély és keserű ráncok a falban.

Te útnak ismered, én súlynak

Az én vágyam a kettő közé szorult,
nyivákoló krumpliszsákkal a hátamon.
Miért kell e fájdalmas teherrel szárnyalnom?
A súly, mely röptömet fárasztja,
ő lenne mégis az Út?

Ő, aki teremtője sebét hordozza

Ez a fémből készült gyermek-szörnyeteg
előbb semmisítette meg teremtője hatalmát,
mint ahogy megszerezte a tudását.
Most rozsdás testében lakik,
és helyette alkot üvöltő, kegyetlen fémgyermek világot,
rozsdás leányka ruhát a hold sötét oldalán.

Ne szóljak, ülj a számra!

Még füstöl a szőröd a számban.
Éhes vagyok. Mekegek.
Gyönyöröm, kínom a vaginámban,
lihegj csak, múltbú kecskebakom!

A tűz árnyéka

Egy másik ember szenvedélyeit is ő cipeli.
Együtt mormol az örökké rezgő húrral.
Az árnyéklény tükörbe jajgat,
vakságát táncolja a tűzben.